

Pozdrav: Milé sestry, milí bratři, přátelé v Kristu, zdravím vás apoštolským pozdravem: Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho i Pána Ježíše Krista. Amen

Modlitba: Milý Bože, i dnes se k Tobě obracíme, přinášíme Ti a zpět do Tvých rukou vkládáme, co jsme přijali. Děkujeme za to, vždyť jsi nás každý den uplynulého času zahrnoval dobrými dary – víc než jsme stačili postřehnout; a také jsi nás uprostřed zlého chránil, posiloval, zastával se nás – dřív než jsme se na Tebe rozpomněli. Vedl jsi nás a povzbuzoval svým Duchem a Slovem, bezpočtukrát jsi prokázal, že zůstáváš dobrý a věrný. Prosíme tě, dej ať vidíme, vnímáme, jak jsme Tebou obdarováni. Ať jako dar vnímáme každý den, který smíme prožít, ať jako veliký dar vnímáme své blízké a své přátele. Ať jako dar vnímáme, že máme prostředky k živobytí a umíme se s radostí dělit. Prosíme, kéž svá břemena, to co nás tíží a trápí, umíme svěžit do rukou silnějších, než jsou naše lidské. Pane, co je člověk, že na něj pamatuješ? Co jsme my, že chceš být s námi? Vypravit to neumíme, tak Tě vděčně chválíme: Hospodine, Pane náš, jak vznešení je Tvoje jméno po vší zemi. Amen

Píseň: 672 Dej nám moudrost, odvahu

Čtení: z dopisu apoštola Pavla Efezským 6. kapitola, verše 10-17

A tak, bratři, svou sílu hledejte u Pána, v jeho veliké moci. Oblectě plnou Boží zbroj, abyste mohli odolat ďáblovým svodům. Nevedeme svůj boj proti lidským nepřátelům, ale proti mocnostem, silám a všemu, co ovládá tento věk tmy, proti nadzemským duchům zla. Proto vezměte na sebe plnou Boží zbroj abyste se mohli v den zlý postavit na odpor, všechno překonat a obstát. Stůjte tedy 'opásání kolem beder pravdou, obrnění pancířem spravedlnosti, obuti k pohotové službě evangeliu pokoje a vždycky se štítem víry, jímž byste uhasili všechny ohnivé střely toho Zlého. Přijměte také 'přílbu spasení' a 'meč Ducha, jímž je slovo Boží'.

Promluva:

Jsme ve válce. Aspoň tak to říkají někteří představitelé státu a epidemiologové. Ve válce s virem. Čím lze proti němu bojovat? - Nošením roušek na obličej, desinfekcí rukou a udržováním rozestupů. Disciplínou a důvěrou, že nás to pomůže ubránit proti zlému viru. Jsme vyzýváni takřka k bojové pohotovosti. - Leckomu se to nelíbí. Cítí v tom narušení své svobody, dokonce až křesťanské svobody.

Ale apoštol Pavel, který byl velkým zastáncem křesťanské svobody, také věděl, že proti zlu, ať už pochází odkudkoli, je potřeba se postavit a bojovat s ním. Ať už má podobu malé kulaté potvory koronaviru, ohrožující zdraví a životy lidí na celé planetě, nebo jiných zlých potvor, beroucích na sebe podobu nenávisti, závisti, násilí, sobectví, ponižování a manipulace, všeho toho temného, co hrozí zahltit lidské nitro a udusit lásku, víru a naději, pravdu, solidaritu a milosrdenství.

Proto Pavel klidně sáhne po vojenském slovníku: „A tak bratři, svou sílu hledejte u Pána, v jeho veliké moci. Oblectě plnou Boží zbroj, abyste mohli odolat ďáblovým svodům...“
A pohledte, jakouže výstrojí se ten Boží ozbrojenec strojí: nejprve opasek, pak pancíř, ještě boty na nohy, do jedné ruky štít, na hlavu přílbu a do druhé ruky meč... Je vám z toho divně, že to na nás ze závěru epištoly Efezským válečně řinčí? - To proto, aby lépe vyniklo neobvyklé spojení válečnické výstroje a toho, k čemu ji mají křesťané použít. - K duchovnímu boji. A Pavel nás učí, jak takový boj vést. Totiž: držením pravdy, spravedlnosti a pokoje,

zbraněmi víry a silou Ducha svatého. Proto nevedeme svůj boj proti lidským nepřítelům (ti bývají hubeni ocelovým, jaderným či chemickým arzenálem), ale proti mocnostem, silám a všemu, co ovládá tento věk tmy, proti nadzemským duchům zla.

Vypadá to, jako by apoštol popustil trochu uzdu své fantazii, když na nás hrne všechny ty strašidelné výrazy... Ale ve srovnání s tím, čemu všemu dnes lidé věří – od politiků a ufonů, přes astrologii, ke všem těm nadpřirozeným energiím, aurám a karmám, které prý člověka ovládají, ať chce nebo nechce, je ten Pavlův výčet docela chudičký. Navíc nechce odhalovat žádná nadpřirozená a nepřístupná tajemství, jež domněle potají řídí běh světa. Jen dostal docela vtipný nápad, jak vyložit to, čemu jinak říkáme hřích: zlu, které tady s námi je, které nechceme a přece se na něm podílíme a proti němuž máme bojovat. Skutečnost hříchu totiž není v několika chybách, kterým kdybychom se vyhnuli, bylo by všechno v pořádku.

Skutečnost hříchu, to je moc, která nám vládne a nutí nás k tomu, abychom se dopouštěli zla, jemuž se přitom ze všech sil bráníme a odtahuje nás od dobrého, ač o ně usilujeme. Tahle moc, to nejsme my, aspoň naše vůle ne, a přece se v nás zabydlela a táhne nás do bezedné propasti, přičemž se nám snaží namluvit, že to všechno zvládnem sami, že žádnou pomoc „shůry“ nepotřebujeme.

Vám, kdo znáte Tolkienův román „Pán prstenu“, se zřejmě také vybaví podobnost toho, jak se apoštol snaží vystihnout hřích a co to s námi dělá, jak se nás snaží ovládnout, k prstenu, který je zosobněním zla, jež se snaží ovládnout a osedlat si každého, komu se dostane do rukou. To, co Tolkienův příběh říká o prstenu, je přesná definice hříchu: „Jeden prsten vládne všem, jeden jim všem káže, jeden všechny přivede, do temnoty sváže.“ Skvěle to vyjadřuje nemohoucnost člověka vymanit se sám z toho smrtonosného sevření. V tom zápase se zlým má člověk šanci jen s pomocí „shůry“. V knize „Pán prstenu“ je to Frodo, hlavní hrdina, který nakonec, za cenu velikých obětí, strádání a utrpení, donese prsten na pokraj ohnivé propasti, kam jej svrhne a tak navždy zničí. Podaří se mu to však jen díky tomu, že je pro tento úkol, který daleko přesahoval možnosti malého hobita, dostatečně vybaven a vyzbrojen. Má elfí meč proti skřetům, trpasličí brnění, velice odolné proti střelám a elfí světlo, které svým paprskem prosvětlí i nejtemnější temnotu.

Bratři a sestry, boj proti zlu, které nás svírá nejrůznějšími způsoby, které si nás chce omotat jako pavouk svou obětí a pak dokonale vycucát, to není jen záležitost pohádkových legend. To je záležitost našeho každodenního života. Jsme působeni zla vystaveni, nemůžeme a nemáme se tvářit, že je nevidíme a nebo že je nám to jedno. Můžeme a máme jako křesťané s ním bojovat i když nás často přepadá pocit úplné bezmoci. A apoštol ukazuje, kde k tomu brát sílu a patřičnou výzbroj. „Bratři (a jistě také sestry), svou sílu hledejte u Pána, v jeho veliké moci. Oblecte plnou Boží zbroj, abyste se mohli v den zlý postavit na odpor, všechno překonat a obstát.“ - Jakou zbrojí nás tedy Bůh vybavil? Poslyšme to ještě jednou: „Stůjte tedy opásání kolem beder pravdou, obrnění pancířem spravedlnosti, obuti k pohotovému službě evangelium pokoje a vždycky se štítem víry, jímž byste uhasili všechny ohnivé střely toho Zlého. Přijměte také přilbu spasení a meč Ducha, jímž je slovo Boží.“

Podíváme-li se důkladně na tohoto Božího bojovníka, musíme si všimnout toho, že je vyzbrojen jen k obraně: pás, pancíř, boty, štít, přilba – to všechno je vlastně výstroj (to, co má bojovník na sobě), jen štít patří k výzbroji, ale ani to není útočná zbraň. Útočnou zbraní je jedině ten meč Ducha, jímž je slovo Boží. - Tedy proti jakýmkoli formám a nástrahám zla, které na nás doléhají zevnitř i zvenčí, máme jako křesťané bojovat pravdivostí, spravedlností, přinášením pokoje, milosrdenstvím, mít je při sobě tak přirozeně, jako máme oblečení a obutí, bez nichž bychom byli jako nazí, bezmocní...

A tuhle výstroj ještě jistit vírou jako štítem, po němž se svezou pomluvy, křivdy, odsuzování, ponižování, které zraňují jako ohnivé střely a spalují vztahy i společenství. Štítem víry je svým věrným Hospodin sám, tak nám o tom svědčí celá řada žalmů i jiných míst v Bibli. Přilba, ta patřila a patří ke všem typům zbroje. I současní vojáci, když jdou do bojové akce, vymění slušivou vycházkovou čepičku za možná málo pohodlnou, ale zato bezpečnou přilbu, která je chrání. Takovou ochranou je věřícímu člověku jistota spasení, totiž jistota, že v tom boji není sám, že není odkázán sám na sebe, ale že „je svého milého Spasitele a Vykupitele Pána

Ježíše Krista“ (jak nás tomu učíval Heidelberský katechismus). Meč Ducha, jímž je slovo Boží, je znamením, že v tom svém zápase se zlem nemáme holé ruce. Stejně jako meč může člověku, který jej má po ruce, sloužit k ochraně i k záhubě, slouží i nám Slovo Boží k ochraně před všelijakými svody a k záhubě zlých nápadů a myšlenek, jež by se nás chtěly zmocnit. Protože, cokoli je ve vztazích, ve společenství, v sociální, ekonomické i politické oblasti špatně, má počátek v lidských srdcích a v jejich duchovní nemožnosti. Proto právě zde musí začít obnova z Ducha, sem musí směřovat posila a výzbroj.

Proto, bratři a sestry, celý ten popis duchovní zbroje, je konkrétním vyjádřením nového životního postoje („stůjte tedy“), který překonává pocit ohrožení. Tento postoj, který „svou sílu hledá u Pána“ a na něj a na jeho výzbroj spoléhá víc než na všechno, co na nás doléhá, ohrožuje, tlačí a svírá, tento postoj můžeme jako křesťané vnášet do společnosti a pomáhat tak budovat a otevírat prostor, v němž zlo ztrácí svůj vliv. Svou klidnou důvěrou budeme pro své okolí dobrým svědectvím, že Boží moc vítězí, a ne všelijaké mocnosti a síly, které ještě dočasně tímto světem cloumají.

Milí přátelé, přeju nám všem pro tuto nelehkou dobu, která nahlodává naše jistoty, pevného ducha, který vzdoruje pokřivení a tlaku všeho zlého a protibožského, ducha oddaného Kristově pravdě a lásce, ducha statečného a rytířského, ducha volného pro Boží vůli, ducha pohotovosti ke svědectví a službě. Amen

Modlitba: (přejata od Jana Lavického)

Panovníku Hospodine, znovu mi dochází, jak nesmyslné je vkládat naděje do někoho jiného, než Tebe. Obzvláště to platí o našich vládcích, kteří se starají jen o své PR a business. Schází jim schopnosti, i pokora přiznat chyby.

Bože, Ty sám se staň světlem této nešťastné zemi, která už dlouho bloudí ve tmě a chytá se přeludů.

Všechnu naději vkládám v Tebe - nikoho jiného nemám. Amen

Požehnání: A Pokoj Boží, kterýž převyšuje všeliký lidský rozum, hájiti bude srdcí vašich i smyslů vašich v Kristu Ježíši. Amen

Píseň: 451 „Bůh je můj hrad“